

Hegedűs Imre János

Géza és Edina

Casanovának nevezték Gézát a gimiben.

A nagyvadak alattomos, lopakodó lépteivel ment végig a folyosón. Először a cipője sarkával érintette a padlót, azután az egész talppal. Ezt még gyakorolta is otthon.

Csuklóból rézsút kaszált a kézfejével hátrafelé, mint a csapdába esett pók a lábaival. Erről azt mondta a tanáriban az iskola pszichológusa, hogy kacska kéz. Nem sok jót jelent. Sztálin is kacsakezű volt.

A gimnázium legszebb lányai bálványozták. Úgy néztek föl rá, mint a Húsvét-sziget bennszülöttjei a gigantikus kőszobrokra. Zengett fülükben az ősember barlangjának visszhangja: szép a férfin, ami állati.

– Csak egyszer, csak egyetlenegyszer simíthatnám hátra a szemébe hulló, göndör, sárga haját – sóhajtotta Edina, az osztály legszebb lánya. – Úgy vetném magam alája, mint az öngyilkos a dübörgő mozdony elé.

Szép volt Edina. Túlságosan szép. Alakja szarvasünő sziluettjét mintázta. Fekete haja, szép fogsora fénylett. Rugalmas teste és gyors mozdulatai aranyat értek a kézilabdacsapatban.

Arcáról soha nem hullott le a mosoly, csengő kacagása betöltötte a teret. Sport és zene volt a szenvedélye.

Bikaerős volt Géza. Félték tőle a fiúk. Mindenki rosszkedvű lett, ha megpróbált közéjük vegyülni.

Szállóige terjedt róla az egész városnegyedben: Géza, a gonosz. Érettségi előtt, az utolsó tanévben csapódtak egymáshoz.

Géza és Edina.

Ragyogó szerelmespárnak tűntek.

Kezetben nagy sétautakra indultak. Vadul csókolóztak a Nép-
ligetben. A romkocsmákat sem kerülték el. Géza csak konyakot ivott. Sokat. Edina presszókávé.

Eszeveszetten kívánták egymást. Csak arról beszéltek, hol, mikor tudnak összefeküdni. Szállodára nem volt pénzük.

Néhány hét múlva Géza kirukkolt a nagy hírrel.

– Van biztos hely – mondta. – Bernadetthez kell menni, ott végre megtörténhet az, amit mindketten annyira akarunk. Már megbeszéltem.

Edina hallott arról, hogy Bernadett, aki a múlt évben érettségizett, úgy loholt Géza után, mint kopó a vad után. Öngyilkossággal is fenyegetőzött.

Nem szívesen egyezett bele, hogy oda menjenek. Megkeseredett szájában a nyál. Súlyos nyomást érzett a mellkasában.

Rossz híre volt a háznak. Mindenki tudta, hogy Bernadett este azért van egyedül, azért rendez orgiákat, mert az anyja, a fiatal, elvált özvegy, fehér rúdon tornászik, és sztriptíztáncot jár egy belvárosi night-clubban.

A konyhában eszeveszett rendetlenség fogadta őket. A mosogatókagylóban halomban állt a sok koszos tányér, csésze, eszcájp. Elkent ketchup, ételmaradék az asztalon. Kettévágott, bűdös hagyma. Fölvágott konzerves dobozok. Mocsoktól hamuszürke edénytörlők.

Bernadett bevezette őket a nagyszobába. Tombolt az afroamerikai zene. Legtöbben a padlón ültek. Kezükben pohár vagy üveg. Bernadett harsogva jelentette, most már mindenki itt van, kezdődhet a buli. Leoltotta a villanyt. Látszott a földről feltápaszkodó alakokon, hogy már részegek, de tömegbe verődve meg tudtak állni a lábukon. Egyesek magasba emelt kézzel rángatóztak. Mások, rákapcsolódva a partnerre, inogtak.

Néhányszor elsodródtak egymástól, de amikor Edina visszatért Gézához, mindig Bernadett lihegett mellette.

Edina szúrást érzett a szíve tájékán.

Aki megunt a táncot, az ivott. Öntötték magukba az italt. Géza maradt a konyak mellett.

Edina érezte az áramütést, villant az agyában, talán mégsem ez az ő világa, de benne is volt annyi alkohol, hogy ködfelhőn keresztül lássa a világot.

– Semmi sem számít – mormolta magában. – Azt sem bánom, ha elsüllyed ez a ronda embercsorda. Szeretem Gézát, eszeveszetten szeretem!

A tűzkerék megindult a hegytetőről.

Tánc után Bernadett elővette a fűzfavesszőből font kosarát, fejére tette, s mint az indiai nők, hastáncot járt.

Nagy testű, robosztus nő volt, tele tetoválásokkal. Hasa, dereka meztelen. Köldökében fényes piercing.

Nagyvad, akárcsak Géza.

Jött a sorshúzás.

Fehér golyók a kosárban. Egyetlenegy piros. Bernadett terítővel takarta le, s az a pár, amelyik a piros golyót húzta ki, bemehegett a szomszéd szobába.

Akkora volt az izgalom, mint a cirkuszban, amikor a trapézjátékos veszélyes csúcsra ér, s dübörög a zene.

Minden pár fél órát maradhatott benn. Akik kijöttek, bedobták a piros golyót a kosárba, s kezdődött előlről a játék.

Haláltánc szvit. Bernadett maximumra húzta a CD-lejátszót. Annak a hangja elnyomta az ajtón túli pár extázisát.

Ők negyediknek kerültek sorra. Edina húzta ki a piros golyót. Soha nem gondolta volna, hogy ilyen lesz a nászéjszakája. Szédült. Hirtelen színjőzan lett.

Ez hát az a csoda, amire annyira vágyott?

Ez kapcsolja egybe őt véglegesen Gézával?

A keskeny heverőn Géza nagyon türelmetlen volt. Bizonyára kiéhezett is.

Ő annyi szakkönyvet elolvasott már, az iskolában annyit prédikáltak a szexuális életről, hogy a rejtély, a csoda, az enigma morzsáját sem hagyták meg nekik.

A fájdalom, a nyilallás nem zavarta. Gézától várt volna gyöngédséget, simogatást, de az elmaradt. Kis mosdó és vécé nyílt ebből a szobából. Bement oda. Hosszasan hugyozott. Alkoholgőzben és az előző párok bűzében feküdtek némán egymás mellett, amíg lejárt a félórájuk.

Nedves és nyálkás volt az alsólepedő.

Tíz évet öregedett Edina.

Az érettségi bankettjük nagy szenzációja az volt, hogy ott, a tanári kar és diáktársak előtt húzták föl a gyűrűket.

Ezt Géza gondolta ki. Tündökölni akart. Végül is az iskola leg-szebb lánya lesz hamarosan a felesége.

Edina szüleit porig alázta a mellőzés. Amikor hazament, s megmutatta a gyűrűt pedagógus édesanyjának, az depresszióba esett. Mégis neki kellett összeszednie magát. Napokig töprengett, hogyan tálalja a férjének a lánya esetét. Vegyész volt Edina apja, szigorú, kimért ember. Laboratóriumok remetéje. A külső világból csak a lányát ismerte. Imádta, bálványozta.

Fél éjszaka móríkált, sírdogált az édesanya az ágyban. Mondta a betanult leckét:

– Megváltozott a világ, apja! Így élnek a mai fiatalok. A mi lányunk sem lehet kivétel. Különben is, Géza az iskola szertornász-bajnoka, még sokra viheti. Ne csapj botrányt, ha eljön, s megkéri Edina kezét. Mondj igent. Egy gyors, sebtében megkötött házasság még mindig jobb, mint a legnagyobb tragédia. A terhesség. Megkezdtek már a szexuális életet, ne akard, hogy a lányunk apa nélkül nevelje föl a gyermekét.

Órangyal vigyázott Edinára. Nem maradt terhes a piros-golyós házibulin, s az organikus fájdalmakat elfeledte.

Kiváló eredménnyel érettségizett.

Megegyeztek, Géza eljön, s megkéri a kezét.

A feleség könyörgése levette az apát a lábáról. Megszokott helyén, foteljébe süppedve várta a szamizdat vőlegényt.

Géza nem tagadta meg önmagát. Alattomos settenkedéssel jött be az ajtón, leült, s foghegyről megjegyezte:

– Elvinném a lányukat feleségül. Remélem, tudják, hogy már együtt élünk.

Dermedten ültek. Az apa nem szólt, Edina kezdte simogatni. Ölelte a nyakát:

– Hidd el, apa, boldogok leszünk. Már azok is vagyunk. Nekem senki más nem kell ebből a világból, csak Géza. Ő az én életem értelme, célja. Egysejtű lény vagyok. Monogám. Nemcsak a

testem, a lelkem is az. Egyedül Gézához tudok hűséges maradni életem végéig. Nemcsak vele, hanem általa valósulok meg. Ilyen férfiről álmotam kisleány korom óta.

Egyik szülőhöz sem akartak költözni. Függetlenségre vágytak. Kivettek egy albérleti lakást a Nagykörúton. A szülők vállalták a házbért és a rezsit, amíg keresethez jutnak.

Géza apja, a híres programmedzser vonzásterébe kerültek.

– Fejvadász lesz a fiamból – mondta. – Ez a menő állás ma.

Hamar beindult az üzlet. A világhálón tucatszám jelentkeztek állást keresők. Kiderült, Gézának ragyogó az ügynökvénája.

Kioktatta ügyfeleit a látszatkeltés művészetére:

– Hazudni nem szabad, de illúziót kelteni igen. A mellébeszélésben minden megszépül.

Külsőalakja tekintélyt sugárzott. Megnövelte a bajuszát. Két undorító hernyó. Felesége örökre lemondott a csókolózásról.

Edina a főváros egyik sportklubjánál helyezkedett el. Örömmel fogadták a balkezes, kiváló kézilabdást.

Zavartalannak tűnt az életük. Csak este találkoztak. Az éjszaka a rózsaszínű álmok napszaka. Edina boldog volt. Gyermekeken boldog. Édesanyjával művésztanyát varázsoltak az otthonukból.

Géza az egyik munkaülésére meghívta Edinát. Lehetek harmincan, negyvenen a teremben. A vetítővászonon megjelent egy térkép. Vállalatok, trösztök, intézmények rajzai, adatai. Egy kézilámpából szűrő, irritáló fénysugarat irányított rájuk.

A piros fénypont vibrált a térképen, a grafikonokon. Kísérte-ties volt a hangulat. Mintha Géza hangja is megváltozott volna. Magas fekvésű lett. Fennhéjázva, diktatórikusan magyarázta, hová, milyen felkészültségű egyénre van szükség

– Ki kell zárni az érzelmeket! Csak semmi gáz! Csak semmi szentimentalizmus! Itt az erősebb győz! Úgy mozogjatok, mint a vidámpark ütköztető autói. Aki bírja, marja.

Edina rosszul lett. Elkábította a lesötétített terem, a lézersugár fénynyalábja és a vibráló piros pont. Undort érzett. Lázás képze-

letében gigantikus óriáshernyók, csúszó-mászó hullók jelentek meg.

Ez túl sok volt neki. Kitámolygott a teremből. Hazament.

Napok óta készült szép, bizalmas suttogásra. Kereste a szavakat. Miképpen mondja meg Gézának, hogy terhes, hogy gyerekük lesz? Teljes lesz a boldogságuk.

– Mi lenne szebb és jobb? – töprengett. – Sújgam a fülébe, ha lefekszünk este? Nem, ez túl romantikus. Terítsek inkább asztalt? Töltsék két pohár pezsgőt? Tegyek egy csokor tulipánt a kristályvázába? Annak a virága hasonlít leginkább egy kisbabára.

Az asztali beszélgetés mellett döntött. Kezdett félni az ágytól. Egy játékboltban fából faragott, világoskék bölcst vásárolt. Mivel jó rajzos volt, egyik oldalra szál gyöngyvirágot, a másik oldalra cseremakkot pingált. Lányszimbólum, fiúszimbólum.

– Miért rohantál el? – kérdezte indulatosan Géza, amikor haz ért. – Büdös neked a hely, ahol én megalapozom a jövőnket? Nem kívánsz te is gazdag lenni? Csak a vagyon tart felszínen. Én nem akarok éhenkórász értelmiségi proletár lenni, mint a te szüleid.

– Másról szeretnék beszélni, drágám – mondta Edina. – Gyere, ülj le az asztal mellé, tölts egy pohár pezsgőt, koccintsunk. Kint, a nagyvilágban talán fontos a vagyon, de én itt, bent kincset hordok magamban, az több mindennél.

S megsimogatta a hasát.

Géza meglátta a kicsi bölcst. Azonnal tudta, mi az a kincs, amit magában hord a felesége. A bölcst nem jelenthet mást, csak azt, hogy teherbe esett ez a mafla lélek, s most itt szirupos melodrámát akar játszani.

Fölkapta az asztról a festett bölcst, úgy vágta földhöz, hogy az ezer darabra törött. Állati hangon ordította:

– Megörültél? Derékba akarod törni a karrierem? Azt hiszed, lehet ilyen kényes munkát végezni, ha éjszaka bömböl a gyerek? Nem kell kölyök! Legalábbis egyelőre nem! Miért nem vigyáztál? Manapság csak egy idióta nő marad terhes. Nem tartjuk meg! Szó sem lehet róla! Egy abortuszba nem halsz bele. Válassz! Vagy én, vagy ő.

Edina az anyjához rohant. Csendes, békés természetű volt Kelemenné, mint a legtöbb óvónő. Görcsös sírásból ocsúdott Edina:

– Anya! Terhes vagyok. Géza nem akar gyereket. Azt mondta, képes elválni. Mit tegyek? Kirak az utcára, ha meghagyom.

– Én is attól félek – mondta az anyja. – Nem csoda, hogy apád az első pillanattól ellenezte a házasságod. Most már miatta sem jöhetnél hozzánk, haza.

– Nem is akarok. Van fizetésem, bérelek valahol egy szobát. Tudod, hogy egy magzat szíve a terhesség tizennegyedik napjától már dobog?

– Tudom, lányom. Megöltem volna a világot, ha annak idején arra kényszerített volna valaki, hogy téged eldobjalak.

– Mit tegyek, anya? Kibújt Gézából a vadállat. Istenem, milyen vak voltam! Összetévesztettem a mámort a szerelemmel.

– És ha mégis megtennéd, amire kér? Hosszú az élet, eljöhet az idő, amikor benne is feltámad az apa.

– De nem maradok meddő? Az abortusz néha azzal jár.

A két nő bekapcsolta a laptopot.

A Google mindent tud. Olyan szakszerűek a leírások a küret-ről, mintha az élet keletkezéséről értekeztek volna tudósok:

A gyógyszeres abortusz fájdalmasabb, és a meddőség gyakoribb.

A művi beavatkozás most már szívással történik. Kipumpálják a méhből a magzatot. Az érzéstelenítő injekciók szúrásán kívül alig érez valamit az anya.

A másodikat választották. Vigyázni kellett nagyon, nehogy valamit megtudjon az édesapa.

A nőgyógyász tanácsára másfél hónapot vártak. Legyen ideális méretű a magzat a halálra.

Edina tompa kábulatban vészelt át ezt az időt. Kiegett. Ott-hon alvajáró volt, a munkahelyén bábu. Géza közeledését elfogadta. Nem tehetett mást. Érzéketlen volt, mint az ágymatrac alatta.

Az anyja kíséerte el. Ő fizette a küret költségét.

– Ez az unokám vérdíja – mondta.

Az ember mindent kibír.

Ezt az ócska közhelyet tapasztalta meg Edina.

Meghalt a gyereke.

És meghalt a szerelem.

Valóban mindent ki lehet bírni?

A csalódást is?

Egy lapra tett föl mindent, és veszített.

A sportban talált némi vigaszt. Tudta, pótcselekvés, a kézilabda nem helyettesíti a szerelemet.

Kezdett jó híre kerekedni. Nem kímélte magát. Olyan helyzetekbe robbant bele, amiket józan értelemmel elkerült volna. Többször megsebesült. Egyik gipszkötés váltotta a másikat. De acél lett belőle. A test keménysége után a lélek megerősödését remélte. A sportban nem lehet csalódnia.

Vagy talán abban is? Hazug az ép testben ép lélek közmondás? Acélos testben is haldokolhat a lélek?

Bajnokságokat nyert a klubcsapata. Külföldre is hívogatták őket.

Megkésve, az utolsó pillanatban indultak Pozsonyba. Az edző kiszámolta, ha jól hajt a sofőr, odaérnek a meghirdetett meccsre.

A határ előtt pattogni kezdtek a kerékagy csavarjai.

Félrehúztak egy benzinkút parkolójába, s pótgjártot rendeltek. Tudták, mire ideér a pótbusz, rég kifutottak az időből. Csak arra lesz jó, hogy visszatérjenek.

A meccs elúszott.

Ott érte őket az este. Tíz óra tájban cihelődtek fel, éjfélkor érkeztek haza.

Edina kizárta az ajtót. Lerakta holmiját az előszobában, s benyitott a hálóba.

Amikor felgyújtotta a villanyt, két felsőtest csapódott fel a paplan alól.

Géza mellett Bernadett feküdt.

Hárman háromféleképpen élték át a sokkot.

Edina bálvány lett.

Géza mocskos, ocsmány, obszcén szavakkal káromkodott.

Bernadett kacagógörcsöt kapott. Röhögött. Harsogva, kanca módra röhögött.

A folytatás az alvajárók, a holdkórosok játéka volt.

Edina megfordult, kívánszorgott az előszobába.

A kirándulásaikra gyakran használt hátizsákjuk ott lógott a foga-
gason.

Bizonyára a Sátán járt nemrég arrafelé.

Bal vállára vetette a hátizsákot, s megindult.

Le a lépcsőn. Ki az utcára.

A közelben javították az aszfaltot, s fölhalmozták a feltört bi-
tumendarabokat. Gépiesen rakta meg a hátizsákot.

Fölvette a hátára.

Súlyos a bitumen.

Az éles darabok szúrták a hátát.

Célja nem volt világos.

Ment öntudatlanul.

Haladt a Duna felé.

Nem laktak messze a Margit-hídtól.

A közepe táján megállt.

Lenézett a fekete tükörrre.

Közömbösen, mintha csak egy zsák krumplit dobna be, átve-
tette magát a korláton.

Kerek kráter keletkezett a vízben.

A hullámok elsimultak.

Bitumenre nem harapnak a halak.